

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 181/2026
24.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 318/24 од 14.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/25 од 22.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 318/24 од 14.04.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/25 од 22.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 37К 318/24 од 14.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује и то у ..., улица ... уз примену мере електронског надзора, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од 6 месеци. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 421/25 од 22.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Зрењанину 37К 318/24 од 14.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Срђан Ђурђевић, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и обавезе Републику Србију да сноси трошкове поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да дело за које се окривљени гонио није кривично дело, обзиром да у изреци првостепене пресуде није наведена и описана радња извршења као објективни елемент кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, односно чињенице које чине довођење у заблуду или одржавање у заблуди оштећеног које су, у конкретном случају, навеле оштећеног да преда свој аутомобил. Радња довођења или одржавања у заблуди представља криминалну активност која однос између уговорача правног посла разликује од простог неиспуњења уговорне обавезе и чини га кривичним делом, па би без навођења овог елемента кривичног дела, који у суштини представља реализацију преварне намере, однос између уговорних страна, па и неиспуњење уговорних обавеза остало у оквиру грађанскоправног односа. По ставу одбране, у чињеничном опису кривичног дела превара у изреци пресуде морају јасно бити наведене оне чињенице које је окривљени лажно приказао оштећеном, па га је тиме довео у заблуду и да су тако приказане чињенице навеле оштећеног да на штету своје имовине нешто учини, а тога нема ни у оптужном акту ни у побијаној пресуди.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини. Тежи облик овог кривичног дела из става 3. постоји онда када је делом из става 1. и 2. овог члана прибављена имовинска корист или нанета штета у износу који прелази четристопедесет хиљада динара.

Радња кривичног дела превара састоји се у навођењу пасивног субјекта да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине. Намера је нужни субјективни елемент овог кривичног дела и то намера да се довођењем или одржавањем у заблуди пасивног субјекта, себи или другом прибави противправна имовинска корист.

Из изреке побијане првостепене пресуде произлази да је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, у стању када је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступацима, лажним приказивањем чињеница да ће преузето путничко возило оштећеном платити, довео истог у заблуду и навео га да на штету своје имовине нешто учини, на тај начин што је уговорио са оштећеним да за потребе rent a car агенције чији је власник његова супруга купи од оштећеног путничко возило, о чему је сачињен купопродајни уговор дана 14.06.2022. године између оштећеног и супруге окривљеног по цени од 4.900 евра, с тим што је договор био да му месечно плаћа 300 евра до исплате целокупне цене, а да се за евентуалне кварове на возилу одбије од цене, тако да је коначан договор био да цена буде 4.300 евра, али је окривљени у наредном периоду, па све од 27.11.2023. године одржавао оштећеног у заблуди током комуникације путем порука обећавајући му да ће ускоро почети са отплатом, до чега није дошло, па је окривљени задржао возило док оштећеном није ништа платио, на који начин је прибавио себи противправну имовинску корист у износу од 504.938,14 динара, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

У конкретном случају, у изреци означене пресуде, наведени су сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ. Наиме, поред осталих субјективних елемената, описана је и намера, као нужан субјективан елемент кривичног дела превара из члана 208. КЗ и радња извршења као објективни елемент овог кривичног дела, односно чињенице, чијим лажним приказивањем је окривљени довео у заблуду оштећеног, а које су, у конкретном случају навеле оштећеног да му на штету своје имовине преда путничко моторно возило доводећи истог у заблуду да ће му на име купопродајне цене исплаћивати месечно износ од 300 евра све до исплате у целости исте и одржавао га у заблуди током комуникације путем порука обећавајући да ће ускоро почети са отплатом, а до чега није дошло, већ је окривљени задржао возило, а оштећеном није ништа платио.

Уједно Врховни суд налази да су тачни наводи захтева да радња довођења и одржавања у заблуди представља криминалну активност која однос између уговарача правног посла разликује од простог неиспуњења уговорне обавезе и чини га кривичним делом, а која радња је и описана у изреци побијане пресуде, а како је већ наведено у овој одлуци и представља реализацију преварне намере и у конкретном случају прави разлику између неиспуњења уговорних обавеза које остају у оквиру грађанскоправног односа и постојања кривичног дела.

Сходно изнетом, по ставу Врховног суда, описане радње које је окривљени предузео садрже све субјективне и објективне елементе кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, а како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног

којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић